

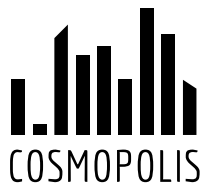
Jeden dům,
dvě rodiny, tři těla

Brilantní,
temné,
znepokojivé.
B. A. PARIS

RODINA Z PODKROVÍ

LISA JEWELLOVÁ

COSMOPOLIS

Jeden dům,
dvě rodiny, **tři** těla

RODINA Z PODKROVÍ

LISA JEWELLOVÁ

Přeložil Milan Lžička

Copyright © 2019 by Lisa Jewell
All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021
Translation © Milan Lžička, 2021
Cover Photo © Wierzchu / Depositphotos.com

ISBN 978-80-271-1347-7

Tuto knihu s láskou a vděčností věnuju svým čtenářům

Tvrdit, že než přišli, zažíval jsem normální dětství, by bylo nepřesné. Normální nebylo ani zdaleka, ale připadalo mi takové, protože jsem nic jiného nepoznal. Až teď s odstupem desítek let si uvědomuju, jak bylo divné.

Když přišli, bylo mi necelých jedenáct a sestře devět.

Žili s námi přes pět let a všechno jejich vinou nesmírně potměňlo. Sestřička i já jsme se museli naučit přežít.

A když mi bylo šestnáct a sestře čtrnáct, narodila se malá.

I

1

Libby zvedne z rohožky dopis. Obrací ho v ruce. Působí velice formálně; obálka má krémovou barvu, je z kvalitního materiálu a skoro se zdá, jako by byla vystlaná hedvábným papírem. Na razítku odesílatele stojí „Advokátní kancelář Smithkin, Rudd & Royle, Chelsea Manor Street SW3“.

Odnese si psaní do kuchyně, položí ho na stůl a mezitím nalije vodu do konvice a do hrnku hodí pytlík čaje. Libby tuší, co se v obálce skrývá. Minulý měsíc jí bylo pětadvacet. Podvědomě už tu obálku čekala. Když teď ale konečně přišla, neví, jestli ji dokáže otevřít.

Zvedne telefon a zavolá matce.

„Mami,“ řekne. „Tak už přišel. Ten dopis od správců.“

Na opačném konci linky je ticho. Představí si matku v její kuchyni o půldruhého tisíce kilometrů dál v Dénii: zářivě bílá linka, žlutozelené barevně sladěné kuchyňské potřeby, posuvné prosklené dveře vedoucí na terásku s výhledem na Středozemní moře v dáli, u ucha telefon v křišťálem zdobeném obalu, jemuž říká můj *šperk*.

„Aha,“ odpoví máti. „Dobře. Páni. Už jsi ho otevřela?“

„Ne. Ještě ne. Nejdřív si na to udělám čaj.“

„Dobře,“ zopakuje a pak se zeptá: „Mám zůstat na drátě? Až ho budeš otvírat?“

„Jo,“ přisvědčí Libby. „Buď tak hodná.“

Připadá si mírně rozrušená, což se jí občas stává v práci, když se má zvednout a udělat obchodní prezentaci, jako kdyby vypila silné kafe. Vytáhne čajový pytlík z hrnku a posadí se. Prsty pohladí růžek obálky a nadechne se.

„Tak jo,“ řekne matce, „jdu na to. Udělám to teď hned.“

Máma ví, co je uvnitř. Nebo to aspoň tuší, i když jí nikdy nebylo formálně sděleno, co je obsahem fondu. Jak vždycky říkávala, možná ho tvoří čajová konvice a desetilibrová bankovka.

Libby si odkašle a prstem vklouzne pod chlopeň. Vytáhne list tlustého krémového papíru a rychle ho přelétne očima:

Slečně Libby Louise Jonesové

*Jakožto správce svěřenského fondu Henryho a Martiny
Lambových, založeného 12. července 1977, navrhuji převést
na Vás majetek uvedený v příloze...*

Libby odloží průvodní dopis a vytáhne doprovodnou dokumentaci.

„Tak co?“ zeptá se nedočkavě matka.

„Ještě to čtu,“ odpoví.

Skáče pohledem po řádcích, až jí padne zrak na název jisté nemovitosti. Cheyne Walk 16, SW3. V tomhle domě zřejmě žili její biologičtí rodiče, než umřeli. Ví, že stával v Chelsea. Ví, že byl velký. Myslela, že už je dávno pryč. Zabedněný. Prodaný. Když si uvědomí, co se právě dočetla, zatají se jí dech.

„Uf,“ hlesne.

„Co?“

„Vypadá to, že... Ne, to není možné.“

„Co?!“

„Ten barák. Odkázali mi ten barák.“

„Ten v Chelsea?“

„Ano,“ přitaká.

„Celý barák?“

„Asi jo.“ V průvodním dopise se píše něco o tom, že se v příslušné lhůtě nepřihlásil nikdo z dalších obmyšlených. Nedomluže to všechno vstřebat.

„Prokristapána. Vždyť ten musí mít hodnotu tak...“

Libby se prudce nadechne a obrátí oči ke stropu. „To musí být omyl,“ hlesne. „Nejspíš se stala chyba.“

„Tak zajdi do té advokátní kanceláře,“ oduší máti. „Zavolej tam. Domluv si schůzku. Ověř si, jestli to není chyba.“

„Ale co když není? Co když je to pravda?“

„V tom případě, andílku můj,“ řekne její máma a Libby i na tu dálku slyší, jak se do telefonu usmívá, „z tebe bude pořádně bohatá ženská.“

Libby hovor ukončí a rozhlíží se po kuchyni. Ještě před pěti minutami si jinou kuchyni než tuhle nemohla dovolit, nemohla si koupit jiný byt než tenhle v tiché ulici řadových domků tady v zapadlém St Albans. Vybavuje si byty a domy, které zahlédla při svých pátráních na internetu, i to, jak se jí zatajil dech po každé, když spatřila ideální místo k bydlení: terasa na výsluní, kuchyně s jídelnou, pět minut pěšky na nádraží, klenuté starobylé vitrážové okno, pohled na katedrální zvony v dáli za travnatým prostranstvím, jenže pak uviděla cenu a pomyslela si, jak mohla být tak hloupá a myslet si, že by jí někdy takový bejvák mohl patřit.

Nakonec se ve všech směrech uskromnila a našla si bydlení, odkud to bude mít blízko do práce a ne moc daleko na nádra-

ží. Když překračovala práh, instinkt jí nic nenašeptával a ani srdce se jí při prohlídce s realitním agentem nerozbušilo. Vytvořila si tam ale domov, na který může být pyšná, pečlivě si vybírala to nejlepší, co nabízí obchod TK Maxx, a tak je teď ve své mizerně přebudované, maličko nepraktické garsonce šťastná. Koupila si ji, zvelebila si ji. Je její.

Momentálně se ale zdá, že se stala majitelkou domu v nejlepší ulici v Chelsea, a najednou její byt připomíná absurdní žert, stejně jako všechno ostatní, co pro ni ještě před pěti minutami bylo důležité – každoroční zvýšení platu o 1500 liber, které jí právě slíbili v zaměstnání, víkendová dámská jízda příští měsíc v Barceloně, na niž si půl roku šetřila, oční stíny Mac, které si minulý týden za to zvýšení platu „dopřála“ jako odměnu – to lehké rozechvění z představy, že svůj přísně dodržovaný každoměsíční rozpočet překročí jen pro jednu nádhernou, voňavou chvilku v obchodáku House of Fraser, ten pocit, že se jí taštička s nápisem MAC beztlížně pohupuje v ruce, mrazení z toho, jak to malé černé pouzdro vkládá do své kosmetické kabelky, z pomyslení, že jí ty stíny patří, že se jimi vlastně může v Barceloně nalíčit a taky si na sebe vzít šaty, které jí máma koupila k Vánocům, ty od značky French Connection s krajkou, po nichž léta prahla. Ještě před pěti minutami byly radosti jejího života drobné, očekávané, vytužené, pracně vydřené i bezvýznamné prkotiny, na které si dlouho šetřila a které v řádu věcí nic neznamenaly, zatraktivňovaly ovšem fádni fasádu jejího života natolik, aby jí stálo za to vyhrabat se každé ráno z postele a vydat se do práce, která ji sice bavila, ale nijak ji nezbožňovala.

A teď má dům v Chelsea a život se jí obrátil úplně vzhůru nohama.

Strčí dopis zpátky do drahé obálky a dopije čaj.

2

Nad Azurovým pobřežím se stahují mračna; na obzoru kvasí temně fialová bouře a ztěžka doléhá na temeno Lucyiny hlavy. Jednou rukou si podepře lebku, druhou uchopí dceřin prázdný talíř a položí ho na zem, aby z něj pes slízal zbytky šťávy a drobků z kuřete.

„Marco,“ pobídne syna, „dojez to.“

„Nemám hlad,“ zní odpověď.

Lucy cítí, jak jí ve spáncích tepe a pulzuje hněv. Bouřka se přibližuje; cítí, jak se vlhkostí ochlazuje horký vzduch. „Tak dost,“ zavelí úsečně a má co dělat, aby se nerozkřičela. „Nic jiného už dneska k jídlu nebude. Nic dalšího už ti nekoupím. Ani ň. A ne že budeš před spaním fňukat, jak ti kručí v břiše. To už bude pozdě. Dojez to. Prosím tě.“

Marco útrpně zakroučí hlavou a zakrojí do kuřecího řízku. Lucy se mu dívá na temeno hlavy, na husté kaštanové vlasy vyrůstající z dvojitého víru. Zkouší se rozpomenout, kdy naposledy si všichni myli hlavy, a nedaří se jí to.

Stella se zeptá: „Mami, můžu dostat moučnick?“

Lucy se na ni zadívá. Stelle je pět a je to ta nejlepší chyba, jíž se Lucy kdy dopustila. Měla by odmítnout; když je na Marca tak tvrdá, na jeho sestřičku by neměla být přehnaně měkká. Jenže Stella je moc hodná, poslouchá a vůbec nezlobí. Jak by jí mohla odepřít něco na zub?

„Pokud Marco dojí ten řízek,“ prohlásí klidně, „můžeme si dát dohromady zmrzlinu.“

To je vůči Stelle jasně nefér, protože svoje kuře zhltna už před deseti minutami, tak proč by měla čekat, až dojí i bratr? Jenže Stella ještě nemá vyvinutý smysl pro spravedlnost, a tak jen přikývne a prohodí: „Jez rychle, Marco!“

Když Marco dojí, vezme mu Lucy talíř a položí ho na chodník psovi. Přichází zmrzlina. Tvoří ji tři různé příchutě ve skleněné misce s přelivem z horké čokolády, drcenými pralinkami a palmou z růžové fólie na špejli.

Lucy znova začne třesit hlava, a tak se zadívá k obzoru. Musejí se někam schovat, a to brzo. Požádá o účet, položí na talířek svou kartu, do čtečky vyťuká PIN a zatají dech, jelikož ví, že teď už na účtu nezbyly žádné peníze, že už nikde nezbyly žádné peníze.

Čeká, než Stella vylíže skleněnou misku, pak psovi odváže vodítko od nohy stolu a posbírá jejich tašky – dvě dá Marcovi, jednu Stelle.

„Kam půjdeme?“ zeptá se Marco.

V hnědých očích má vážný pohled, zračí se mu v něm obavy.

Lucy si povzdechne. Zadívá se ulicí k starému městu Nice a pak na druhou stranu k oceánu. Mrkne se dokonce i na psa, jako by snad mohl něco šikovného navrhnout. Dychtivě si ji prohlíží, jestli se nevytasí s dalším talířem k vylížení. Existuje jediné místo, kam můžou jít, to poslední, kde by si přála být. Přesto vyloudí úsměv.

„Už vím,“ řekne, „půjdeme k mémé!“

Marco si povzdechne. Stella se tváří nejistě. Oba si pamatují, jaké to bylo, když u Stelliny babičky pobývali posledně. Samia kdysi v Alžírsku bývala filmovou hvězdou. Teď je jí sedm-

desát, na jedno oko nevidí a žije v ošuntělém bytě v sedmém patře věžáku na sídlišti l'Ariane s dospělou invalidní dcerou. Manžel jí umřel, když jí bylo teprve pětapadesát, a jediný syn, Stellin táta, před třemi lety zmizel a od té doby o něm nikdo neslyšel. Samia je vzteklá a nevlídná, a to zcela právem. Má ale střechu a podlahu, má polštáře a tekoucí vodu. Momentálně má všechno, co Lucy svým dětem poskytnout nemůže.

„Jenom na jednu noc,“ řekne jim. „Jenom pro dnešek a zítra to nějak vymyslím. Slibuju.“

Na Samiino sídliště dorazí, právě když se rozprší, o rozpálený chodník se tříští droboučké vodní bombičky. V posprejovaném výtahu cestou do sedmého patra Lucy ucítí, jak páchnou: vlhký oděr nepraného oblečení, mastných vlasů, prochozených tenisek. Obzvláště odporně smrdí pes se svým kožichem hustých nepoddajných chlupů.

„Nejde to,“ prohlásí Samia u dveří bytu a zatarasí jim vstup. „Zkrátka to nejde. Mazie je nemocná. Dneska tady musí přespát pečovatelka. Nemáme místo. Prostě nemáme místo.“

Nad hlavami jim zaduní hrom. Obloha za nimi zářivě zbledlá. Z nebe se snášejí provazce deště. Lucy se na Samiu zoufale dívá. „Nemáme kam jít,“ prohlásí.

„Vím,“ opáčí žena. „Vím to. Můžu k sobě vzít Stellu. Ale ty s klukem a se psem máte smůlu. Budete se muset vrtnout někde jinde.“

Lucy cítí, jak se jí Stella tiskne k noze, drobné tělíčko se jí chvěje obavami. „Chci zůstat s tebou,“ pošeptá mámě. „Nechci být bez tebe.“

Lucy se sehne a vezme Stellu za ruce. Dívka má po tátovi zelené oči, tmavé vlásky protkané oříškově-plavými proužky a tvářičku díky dlouhému horkému létu opálenou do hněda.

Je to krásné dítě; lidi občas na ulici Lucy zastavují a s lehkým úžasem jí to říkají.

„Beriško,“ odpoví. „Budeš tady v suchu. Můžeš se osprchovat; mémé ti přečte pohádku...“

Samia přikyvuje. „Přečtu ti tu, co máš ze všech nejradši,“ přitaká, „o měsíčku.“

Stella se ještě urputněji přimkne k mámě. Lucy cítí, že ztrácí trpělivost. Dala by cokoli, kdyby se mohla vyspat u mémé v posteli, poslouchat pohádku o měsíčku, vysprchovat se a vklouznout do čistého pyžama.

„Jenom jednu noc, beriško. Hned ráno si pro tebe přijdu. Ano?“

Na rameni cítí, jak Stella přikyvuje, jak popotahuje a zadržuje slzičky. „Dobře, mami,“ pípne holčička a Lucy ji postrčí do Samiina bytu, než si to jedna z nich stačí rozmyslet. Zůstane tak jenom s Marcem a se psem – s karimatkami stočenými na zádech odcházejí do lijáku, do houstnoucí noci, byť nemají kam jít.

Chvíli se schovávají pod nadjezdem. Neustálý svistot pneumatik aut na horkém vlhkém asfaltu je ohlušující. Prší a prší.

Marco drží v náručí psa a tiskne mu obličej k hřbetu.

Podívá se na Lucy. „Proč náš život stojí úplně za pendrek?“ zeptá se.

„Však víš proč,“ odsekne mu.

„Ale proč s tím nemůžeš něco udělat?“

„Snažím se,“ ona na to.

„Ne, nesnažíš. Táhneš nás ke dnu.“

„Snažím se,“ sykne a našťvaně se na něj podívá. „Každou minutu, každý den.“

Střelí po ní pochybovačným pohledem. Je až moc chytrý a zná ji až moc dobře. Lucy si povzdechne. „Zítřka si zajdu pro housle. Můžu zase začít vydělávat.“

„A jak zaplatíš za opravu?“ přimhouří na ni oči.

„Nějak už to vymyslím.“

„Jak?“

„Nevím, stačí? Nevím. Něco se namane. Jako vždycky.“

Pak se od syna odvrátí a zadívá se na souběžné dráhy čelních reflektorů, které ji ozařují. Nad hlavou jim jak výstřel z děla zaduní hrom, nebe se opět rozsvítí a déšť ještě zhoustne, pokud to vůbec jde. Z vnější kapsy batohu vytáhne otlučený mobil a zapne ho. Spatří, že zbývá osm procent baterie, a tak ho chce znova vypnout, když si všimne, že jí telefon poslal připomínku z kalendáře. Visí tam už celé týdny, nedokáže se ale přimět, aby ji smazala.

Její obsah je prostý: *Malé je 25.*